

Igy látott munkákhoz ma reggel Nagy-Budapest népe

Reggel, 1949 március 7-én. A jeges-viharos hétvége és a hózivatáros vasárnap után hideg hétfő reggelre ébredt Budapest népe. Ilyenkor többszáz ezer ember, asszony, férfi kerekedik fel, gyalog, kerékpáron, villamoson és autobuszon, indul munkahelye felé. Ennek a napi népvándorlás tagjainak fejében — ilyenkor, vasárnapi pihenés után — szaporábban rajznak a gondolatok, izmaikban frisebben feszül az erő. A gondolatok biztos vágányon szaladnak, hiszen Rákosi Mátyás beszéde, a Függetlenségi Népfront programja az iránytű. Ilyen tudattal azután másképpen emelkedik a szerszám a kezekben, másképpen hajlik a toll a papírra. Nagy-Budapest népe boldog jövője tudatában lát a munkához 1949 március 7-én.

„... hazánkban alkotni és dolgozni csak azon az alapon lehet, amelyet mi raktunk le és csak a Magyar Függetlenségi Népfront szervezetén belül, amely az egész magyar demokráciát át fogja.” (Rákosi Mátyás)

Az épülő autobusz-pályaudvaron

A Sztálin-téren hatalmas földhányás, fa- és téglarakások között épül az új autobusz-pályaudvar. Repülnek a téglák kézről-kézre, az ásók fűgén dobálják ki a földet a fundamentum talajáról. A munkavezető és az előmunkás csoporttól csoporthoz mennek utasítanak, tanácsot adnak, biztatnak. Teljes erővel folyik a munka.

— Hogyisne, hiszen munkaverseny van — mondja Kovács munkavezető. — Uj, egészen más szellemben dolgozunk most, mint azelőtt.

— Versenyre hívtunk egy csomó ház- és garázsépítkezést — veszi át a szót Cseh Gyula élmunkás. — De szeretnénk versenyre hívni az összes magas- és mélyépítési nemzeti vállalat munkásait — vág közbe Kertész Miklós vasbetonszerelő. — Szeretjük a munkánkat és a jövőben még jobban akarunk dolgozni. Hiszen tudjuk miért...

Hatalmas lendülettel folyik a munka. Egy pillanatra mintha a nap is kislétné...

Az épülő pont-házon

Ma reggel hét órakor gongyítés vágott a Főutca csendjébe. Még hal-

latszott visszhangja, mikor megindult a munka a 9 emeletes pontház építésénél. Hideg van. A Duna felől metsző szél süvít. Az épületen dolgozók még sem fájnak. A szél ellen védi őket az egész épületet befedő nádfüggöny, a megerősítő 350 méter csőből álló egymillió kalóriát sugárzó olajkályha gondoskodik.

Hét óra öt perckor a kőművesek már fenn a hatodik emeletén dolgoznak. Lakatosok, asztalosok, műköltészek, központi fűtés-, gáz-, vízvezeték-szerelők az alsóbb — már kész — emeletéken kezdik a munkát.

S mintha ezen a nélfő reggelen lelkesebben, öntudatosabban, nagyobb örömmel indulna az építkezés. Még jól emlékszenek a kultúr eremben (talán ez az egyetlen épülő ház, ahol a munkások kultúrtermet építettek) tegnap felolvasott beszédre: Rákosi Mátyás szavaira...

Turóczi Tibor vízvezeték-szerelő ezt mondja:

— Jó érezni, hogy törődnek velünk. Hogy az ország vezetői végre a mi sorsunkról gondoskodnak. Igy sokkal jobban megy a munka. Az a tudat is ösztönöz minket, hogy a gyönyörű dunaparti lakásokat nem a kiváltságosoknak, hanem élmunkás szaktársainknak építjük...

A Lánchidon

A Dunán újra megindult a jég. A hatalmas vastag jégtáblák kísérteties zajlással felelnek lefelé és sietőleg, recsegve ütköznek neki a Lánchíd pillérenek és a pesti modernvilágnál felépített cölöperdőnek. A levegő is éles, a késői tél pirosra csípi az arcokat. A munkások, lakatosok, ácsok és szerelők vastag ruhákban, fülükre húzott sapkával dolgoznak. Folyik a nagy munka.

— Alk nem hiszi, hogy hazánkban

ilyen hatalmas alkotó munka folyik, az jőjön ide és nézzen meg bennünket — mondja Bende Miklós főbizalmi és körümutat a Lánchíd pesti hídfőjénél szorgoskodó munkásokra. — Pedig most csak félgőzzel tudunk dolgozni a rendkívüli időjárás miatt. Csak az egyik szemünk van a munkán, a másikkal folyton a vizet lessük, a jeget, hogy javul-e a helyzet. Reméljük, nem tart soká és akkor hamarosan behozzuk az egyheti késést és amit a munkaversenyben vállaltunk, az 5 százalékos túlteljesítést, azt meg is valósítjuk. A Margithídnál is élizem voltunk, biztosak vagyunk benne, hogy május 1-re, a munka, az alkotás ünnepeére itt is élizem leszünk.

Az „eszakimó”-ruhába öltözött hídfőépítők bólogatnak. Kezükben csak egy percre áll meg a szerszám, amíg megerősülnek a főbizalmi szavát, aztán újra visszafordulnak munkájukhoz, szegceselik a vasgerendákat, faragják a hatalmas fenyszálakat, kalapálják a köveket, dolgoznak, alkotnak, építik az országot.

A 28-as villamoson

Az 5368. számú 28-as villamos sárga teste a hajnali csipős levegőben nagy iramban száguld Kőbánya felé. Az utasok csaknem mind ismerik egymást. Kőbánya különböző gyáraiban és üzemében dolgoznak. Már hozzászórtak ahhoz, hogy az első villamoson találkoznak egymással. Ma reggel mintha különösen vidámabbnak látszanának. Bendel Tibor, a „fűtős kalauz”, aki pedig mogorva ember hírében áll, vidám trillálkkal indít és fűgén lép a kocsiára. A percon két tűzér Szabad Népet olvas. A kocsiában ülő munkások már tegnap elolvasták Rákosi Mátyás beszédét. Egyesek a kulák-kérdést beszélnek meg, de a munkaversenyéről még több szó esik. Az Orczy-térmél új utasok szállnak fel. A kocsiában már alig van hely a „fűtős kalauz” megvárja, míg az utolsó felszálló is biztonságba helyezi magát.

— Nagy dolog ez a Népfront — fordul hirtelen a hidegtől kipirult arcú kartársnője felé. — A magyar nép végre egy családot alkot. Most télt meg igazi tartalommal a hazafiság — mondja mosolyogva és

hosszasan belefúj szájába. A munkába siető emberekkel megtelt 28-as villamos vidáman csilingelve már Kőbányán jár.

Az iparügyi minisztériumban

Iparügyi minisztérium. Nyolc órakor már csend van a lépcsőházban, a folyosókon: megkezdődött a munkaidő. A tisztviselők íróasztalaiknál ülnek, tárgyalnak, iratokat tanulmányoznak, telefonálnak, utasításokat adnak. A magyar ipar főhadiszállása már teljes „üzemben” van.

A negyedik emelet 18. számú ajtón kis fehér tábla: Nehézipari Csoportfőnökség. Bent ketten ülnek. Sellő Dénes, a nehézipari csoportfőnökhelyettes és Fock Jenő, a Nehézipari Központ igazgatója, már fél-nyolc óta táncszoknak, most beszélnek meg az Ipari Tanács ülésének napirendjét.

A főprogramot a gépállomások és a falu-villamosítás kérdése. A második: értekezlet a villamos- és tömeggépipari igazgatóság és az erőszármű ipari központ vezetőinek részvételével, amelyen megtárgyalják az ötéves tervben megvalósítandó feladatokat.

A hivatalos rész letárgyalása után a csoportfőnökség szobájában Rákosi Mátyás szombaton elmondott beszédéről is szó esik.

— A mult esztendő óta száz százalékkal növeltük az ipari tanulók számát és ezzel máris előkészítettük a szakmunkásutánpótlást — mondja Fock Jenő. — Most még nagyobb súlyt fektetünk majd erre a munkára, hogy a Magyar Dolgozók Pártjának és a Függetlenségi Népfrontnak célkitűzéseit maradéktalanul megvalósíthassuk.

A szülőotthonban

Az Alföld-Lutcai szülőotthonban. Nagy fazekakban viszik a reggeli kávé, mellette kenyér, vaj, sajt. — Mossák a kőtermék kőpadlóját, reggel nyolc óra. Boros Andrásné mosolyogva fekszik már az ágyban, egy napos Borbála, a kislánya. Ez az első gyerek s Borosné tudja, hogy

más élet vár rá, mint amilyen órá huszonnyolc évvel ezelőtt. A szülőszobában Zsiva Gáborné. Akármelyik percben itt lehet már a gyerek. A fiatalasszony tizenhétéves, férje pedig húsz. Alig várják már az újszülöttet! Az apának hat elemije, az anyának négy polgárija van, de a kicsinek már egyetemre is lesz módja! A tizenkilencéves Bojtán Sándorné pedig úgy tervezi, hogy gyerekeit aki előreláthatólag ugyan csak ma születik, gyári bölcsődébe adja és dolgozni megy ő maga is. A férje bádogos és szerelő.

„Mindén haladó és alkotó erő a Függetlenségi Népfrontban” — a születést folyosóján kifüggesztett tábla valóságáról beszél Sasvári Lajosné szülésznő: — Soha úgy nem örültek az anyák a születendő gyerekeknek, mint ma a szabad országban, s beszél róla a születési osztály adjunktusa: — A pártviszalyok megszüntek orvosi vonalon is s a versengésre felcserélte energiát most

mindannyian a komoly munkába fektetjük!”